

agga ei uskunud mitte, et tallopoeg selle asja pärast, mis üsna koggematta ja sulase rummaluuse läbbi olli sündinud, pididi kaewama minnema, waid lotis, et ta teist wissi temmaga wöttaks leppida.

Monne aia pärast todi õppetaja kätte kirri, mis läbbi tedda Joulo nädalalauapäwal kohto ette kutsuti. Mikkas mees, kes mammonat ennam armastas, kui Jummalariki ja temma õigust, ei mõelnud polegi se peale, kui raske se õppetajal pididi ollema, ühhel laupäwal ja pealegi kallil Joulo nädalal kohto tuppä miina. Kirja sees agga olli üllespandud, et tallopoeg 20 rubla hõbbedat õppetaja käest omma kahjo eest nõudis. Kui õppetaja sedda lugges — panni temma sedda kül immeks ja kiusaja astus temma jure ja ütles temmale: „Minne sinna mehhe wasto kohtuõse, sest mis temma „jo käest nouab, on üllekohhus. Sinna „olled jo ilmasüta ja et sullane süallune on, „siis langeb temma kohto alla.“ Kiusaja wõt-

tis ka Jummalalanna abbiõ ja ütles ta südames: „Eks Paulus, Jõsanda Apostel, ka „ei nõudnud Roma Keisri kohhut, kui „Juda-rahwas temma peale kaewasid? Eks „Jesús issi ei seisnud kohtowannematte ees? „— Minne agga senna, küllab sa leiad „omma õigust.“

Õppetaja mõtted said seggaseks, agga, Jummal olgo tännatud, — ürrikesjeks aiaks. Pea ta wõis õhkada: „Sa waene, waene mees!“ — Pühhapäwa wasto ta pididi ennast walmistama; Piibli ramat olli laua peal lahti. „Sa wõiksid kül nou anda, armas, kallis Jummalalanna,“ mõtles temma ja lói 1 Korint. ram. 6ma peatükki ülles ja lugges sealt seest. Agga weel ei sanud temma südda mitte rahho, sest seal on õppetud, mis wend omma wenna wasto Jõsandas peab teggema. Siis lói ta Matteuse Ewangeliumi wiendama peatükki ülles ja lugges neljakünnemast salmist sadik, kus kirjutud on: „Sellele, kes sinnoga tah-